

Bevezetés

Egy könyv írója általában a bevezetéssel kezdi. Minden pénzről szóló jó könyvben az első téma, amivel foglalkozni kell, az, hogy mi is a pénz.

Azonban mivel ez egy szokatlan könyv, azt szeretném, ha a bevezetést te írnád meg. A szemben lévő oldalon – vagy egy külön papíron, melyet elpostázol magadnak és bera-gasztasz ebbe a könyvbe – írd egy gyors listát, hogy mit jelent számodra a pénz. Nem fog néhány percnél tovább tartani, és ez az egyetlen ilyen jellegű gyakorlat a könyvben, ígérem. Egyszerűen írd le ítékezés nélkül az első tízegy-néhány dolgot, ami eszedbe jut, hogy szá-modra mit jelent a pénz.

A pénz ...

1. Hazugság

A „dolgozó pénz” Hazugsága

Kezdjük egy egyszerű hazugsággal. Lehet, hogy nem ez a legfontosabb, de jól bemutatja, hogy milyen könnyű alapvetően hibás feltételezésekre jutni, a nem megfelelő szemléletmód vagy kételkedés hiányában.

Ez egy számtani hazugság. Kezdjük egy kvízszerű kérdéssel.

1. Hazugság

A „dolgozó pénz” Hazugsága

Azt a kifejezést, hogy „Dolgozó pénz”, vagy „A pénz, ami dolgozik ön helyett” gyakran használják a bankok hirdeteikben: „Hagyd, hogy a pénzed dolgozzék helyetted!”. A kvíz-kérdés:

beteszol 100 dollárt a bankba a betétszámládra, és hosszú távra leköti. Ennek hozama évi 2%. A bank kihelyezi a 100 dollárt egy másik ügyfelének, évi 5%-os hitelkamatra. Év végén a bank 5 dollárt szed be hitelkamatként az ügyfelétől, akinek a hitelt adta. Az öt dollárból 2 dollárt ad neked, és 3 dollárt megtart magának. Az ügylet adminisztrációs költsége, amit nem hárított az ügyfeleire, 1 dollár.

A befektetett pénzzel 2%-os hozamot értél el.
Kérdés: hány százalékos hozamot ért el a bank?

Első megfontolásra 3%-ot mondhatnál, ami végül is elfogadhatónak tűnhet.
De ez rossz válasz. A helyes számítás a következő:

a Bank ügyleti profitja = 3 dollár
mínusz a bank költsége = 1 dollár
a bank tiszta haszna = 2 dollár

Ahhoz, hogy megkapjuk a bank befektetésére jutó hozamát százalékban, a bank nettó profitját (2 dollárt) el kell osztani a banki költséggel (1 dollár) és meg kell szorozni százzal, hogy százalékot kapjunk: $2/1 \times 100\% = 200\%$.

Ez lényegesen több, mint 3%! Néhányan botrányosnak találhatják, hogy a bank 200%-ot nyer, míg ők csak 2%-ot. Tetszik, nem tetszik, a matematika már csak ilyen, a számokkal nem lehet vitatkozni!

Megjegyzés: A bankok haszna és hozamainak nagysága általánosságban, de különösen az egyes konkrét bankok tekintetében rejtve marad a következő okok miatt:

1. A szakértők saját maguk sincsenek tisztában azzal, hogy a bankok vajon a betétekből adnak-e kölcsön, mint ahogy azt a fenti példában említettük, vagy olyan pénzt helyeznek ki, amelyet ők maguk teremtettek a semmiből – ez esetben ugyanis a hozam,

- még az előzőnél is sokkal magasabb, ugyanis a pénzteremtés és a kihelyezés költsége a nullához, míg a befektetés hozama a végtelenhez közelít.
2. A negyedéves és éves jelentések valamint a mérlegkimutatások megmutatják a különböző szolgáltatások díjaiból és a hitelezés-betétgyűjtés kamatkülönbségéből származó jövedelmeket is. E kimutatások szerint a bankok kamatbevétele alacsonyabb, mint a szolgáltatásaikból származó díjbevételeik. Nem hozzák nyilvánosságra viszont a pénzügyi eszközök spekulációs piacán elért nyereségeiket és az elszendvedett veszteségeiket – ezek a tranzakciók „mérlegkimutatáson kívüliek”. Pedig ezek lényeges összegek lehetnek, amelyek sokkal inkább meghatározzák egy bank pénzügyi helyzetét, mint az egyéb tevékenységeiből származó jövedelmei. Ezek a „mérlegkimutatáson kívüli” tevékenységek tekintélyes rugalmasságot biztosítanak a bankok számára, hogy a kívánt politikai és gazdasági képet vetíthessék magukról.

Nem tárgyaljuk tovább ezt a témát, és nem is vagyunk azon, hogy azt sugalljuk: a bankok ésszerűtlenül magas haszonra tesznek szert. A lényeg egyszerűen az, hogy az az általános feltételezés, miszerint a banki hozamok nagysága hozzávetőlegesen kimutatható, hogy a hitelkamatból kivonjuk a betétei kamatot, súlyosan hibás.

2. Hazugság

A pénz hatalom

A „Dolgozó pénz” előétel után harapjunk rá egy keserű pirulára „A pénz: hatalom” hazugságának vizsgálatával. Nem számítok arra, hogy képes leszek csakis észérvekkel meggyőzni arról, hogy ez hazugság, inkább ihletet adok, ami elvezethet az ésszerű kétkedéshez. Neked, az olvasónak kell megtenned a hiányzó lépéseket, hogy kritikusan megvizsgáld a saját tapasztalataidat, és ezen tapasztalatok mögött meghúzódó mélyebb tudásodat. Vizsgálj meg időszakokat, amikor több, ill., amikor kevesebb pénzed volt. Ezeket az időszakokat, vedd össze azokkal a pillanatokkal, amikor úgy érezted, hogy kapcsolatban vagy legmélyebb alkotóerőddel, életerőddel és belső ösztönzőerőddel, és vedd össze azokkal a pillanatokkal is, amikor a hatalom érzése elkerült téged.

2. Hazugság

A pénz hatalom

Kinézve az Adriai-tenger egy magas sziklája fölé épült polignanoi hotelszobám ablakából egy kis csónakot látok. Két öreg halász ül egymással szemben, közöttük egy fehér műanyag vödör: szerény tartály a fogás számára. Nem horgászbottal halásznak, hanem csak egyszerűen horgászszinessel. Türelmesen tartják a kezükben, míg a csónak ide-oda, fel- és lebukdácsol a hullámokon. Most elhatározzák, hogy áttelepülnek, 200 méterrel közelebb hozzám. Mindketten evezőt vesznek a balkezükbé, és tökéletes összhangban eveznek, az egyikük előre-, addig a másikuk hátrafelé húz. Ez a tökéletesen elegáns és mesteri összhang pillanata, a teljes harmónia képe.

Befelé fordítom a tekintetem a szobámra, és a CNN-re kattintok, ahol George Bush elnök grimaszol rám a tévéből.

Kié a hatalom a világ felett? És mi köze van ennek a pénzhez? A legdrágább polignanoi hotelben vagyok. George W. Bush egészen biztosan sokkal több pénzt keres nálam, de sokkal kevesebbet, mint országának sok vállalati vezetője. Amennyit én fizetek ezért az éjszakáért, az valószínűleg több, mint amennyit a halászok keresnek egy hét – vagy talán egy hónap alatt. Kié a hatalom a világ felett? A hoteltulajdonosé, aki örömmel fogadja a szobáért járó díjat, hogy fedezze a költségeit? Vagy a szálloda igazgatójéé, aki jogosult megállapodni velem a szoba árában, de egyébként naphosszat alig akad valami dolga? Vagy talán George W. Bush kezében van a világhatalom? Vagy pedig a különböző országok politikai vezetőinek kezében, akiket Bush fogad? Vagy talán enyém a hatalom? Vagy a halászoké? Mindannyiunké, bármelyikünké, vagy egyikünké sem? Összehasonlításunknak milyen mértékig van értelme? Milyen mértékben – ha egyáltalán – függ a hatalom a zsebünkben érzett pénztől?

Az a hit, hogy a „pénz hatalom”, már önmagában is nagy erőt ad – ráadásul széles körben el is terjedt. Bizonyos mértékig ez egy önmagát erősítő dolog, de csak bizonyos mértékig. Ez nem valódi hatalom, hanem illúzió, amit két hamis és felszínes elképzelés tart fenn. Az első elképzelés a gazdag emberekről alkotott materialista képből fakad: ők azok, akik oly sok minden fölött rendelkeznek. Vagy abból a képből, hogy a nagy szervezetek sok dolgozót alkalmaznak, és sok erőforrást használnak. A feltételezés az, hogy pénzzel az élet valahogy jobban irányítható. Ezzel szemben azt tapasztaljuk, hogy azok, akik vágyanak arra, hogy elérjék ezt az állapotot, több hatalmuk, több erejük van, mint azoknak, akik már elérték! Az előbbieknél megvan az előnyük, hogy van egy kézzelfogható, jól körvonalazott céljuk. Reményeik vannak. Azok, akik már elérték a gazdagságot – mint ahogy azt sokan, akik a lottón megütték a főnyereményt bizonyíthatják – hirtelen szembetalálják magukat

ábrándképük illúziójának ürességével. Nézzük, mit mondanak a témáról ketten, napjaink leggazdagabb és legsikeresebb üzleti mágnásai közül:

„Egy gazdag ember gyakran csak egy szegény ember sok pénzzel. Bárki, aki azt hiszi, hogy pénzzel minden megvehető, annak nyilvánvalóan sosem volt semennyi.”

Aristotle Onassis

„A siker keserves tanítómester. Még az intelligens emberekkel is elhiteti, hogy nem veszthetnek. És ez egy megbízhatatlan kalauz a jövőbe.

Bill Gates

A második elképzelés, ami ugyanolyan erőteljes ösztönző, pont az első ellentéte: vagyis, ha valakinek nincs vagy csak kevés a pénze, akkor nem képes alakítani vagy irányítani sorsát, ami elkerülhetetlenül nélkülözéshez és végül fájdalmas halálhoz vezet. Mégis ennek a szörnyűséges rémképnek – amit „a híd alatt lakók”, vagy a „kukabúvárok” jelképeznek – semmivel sincs több realitása, mint az első elképzelésnek. Sajnálatos és felkavaró tény, hogy létezik nélkülözés, éhség és szegénység a Földön, de ennek társadalmi és egyéni okai máshol keresendők, mint a szóbanforgó egyének által birtokolt pénz hiányában. Továbbá, szívfájdító gondolat, hogy ez az állapot valójában kapcsolatban lehet a pénzzel, de nem annak birtoklásával, hanem inkább azon dolgokkal, amit hiszünk róla és azokkal a Hazugságokkal, amiket épp most fedünk fel. Csak olvass tovább!...

3. Hazugság

Az adósság rossz

Ha az a gondolat, hogy „A pénz: hatalom”, lassan el is illan – ugye így van? – lehet, hogy akkor meg „Az adósság rossz” gondolata kezd erőteljesen és állásfoglalásra készítően beúszni a képbe.

Vizsgáljuk meg most ezt!

3. Hazugság

Az adósság rossz

A hagyományos gondolkodás ellentmondásosan ítélkezik arról, hogy hogyan is kellene viszonyulnunk az adóssághoz.

Ha mint egyén nyakig úszol az adósságban, azt rossznak tekintik, de ha jelzálogkölcsönt veszel fel, hogy megvedd a lakásodat, azt viszont jónak. Ha üzleti vállalkozásod van, és hitelt veszel föl, akkor az is jó. Sőt, minél magasabb az eladósodási képességed, annál „hitelképesebbnek” tekintenek. De a helyi hatóságok, a közszolgáltatók, a megyei és az állami kormányhivatalok szintjén az eladósodási képességet, a hitelképességet manapság nem helyes elgondolásként tartják számon. Az adósságra megint úgy tekintünk, mint rossz dologra!

Hogyan tudnánk kibogozni az adósság témája körüli önkényes, ellentmondásos zűrzavart?

Az adósság, amit a pénz jelképez

Először is fontos hogy megértsük: a jelenleg működő modern gazdaságban az adósság és a pénz egyazon pillanatban jönnek létre. Azt is mondhatnánk, hogy ugyanazon érme két oldala. A pénz nem más, mint egy „fizetési ígervény”, egy adóslevél, egy „tartozási elismervény”, egy kötelezvény, vagyis egy adósság, amit a pénzkibocsátó igazol a pénz birtokosa felé. Ha van a pénztárcádban, zsebedben vagy a bankszámládon nemzeti valuta, országod fizetőeszköze, akkor az országod nemzeti bankja végül is az adósod, és jogos követelésed áll fenn veled szemben a konkrét fizetési ígervény mértékéig. Éppen így működik, ha te magad kiállítasz egy adóslevelet, egy tartozás elismervényt, vagy barátaid vagy kollégáid egy részével létrehozol egy párhuzamos fizetési rendszert olyat, mint a Helyi Csere Kereskedelmi Rendszer (LETS) vagy az Idő Dollár rendszer, akkor mindig lesznek a rendszerben, akik tartoznak és olyanok, akiknek tartoznak. Enélkül az ellentétes összefüggés nélkül nincs rendszer! Az adósság létezése ily módon se nem jó, se nem rossz, hanem az élet egy automatikusan létrejövő dolga minden társadalomban ami fizetőeszközt és elszámolási rendszert használ. Ezen az összefüggésen alapszik a pénzügyi/gazdasági rendszer az egész világon.

Pénzkölcsönzés

Eddig az újonnan kibocsátott pénzzel összefüggésben említettük a fizetési ígervény kibocsátóját és birtokosát. Azonban ugyanez vonatkozik a már létező pénz kölcsönzésének

megszokott mindennapos tevékenységére is. Ebben az esetben nem az eredeti fizetőeszköz egy új címele jön létre, annak ellenére, hogy az új kölcsönkérő és az új kölcsönadó aláírásával egy új „fizetési ígéret” megállapodás, egy új adóslevél jön létre. Ez az „új teremtés” hozzáadódik a már létező ígérvények/tartozások számához, és így hozzáadódik a pénzmennyiséghez is. De mivel ebben az esetben az ígérvény, a fizetési kötelezvény kibocsátása nem a nemzeti pénzrendszeren belül történik meg, ezért nem számít bele a nemzeti fizetőeszköz elszámolási rendszerbe, és nem jelenik meg semmilyen hivatalos pénzkészlet statisztikában sem.

Mi most ezt „származtatott” eszköznek fogjuk itt hívni – habár ezt a kifejezést rendszert a pénzügyi eszközök szűkebb kategóriájára használják –, mivel ez a már létező pénz/adósságból származó adósság.

Ezen a helyen most nem megyünk bele jobban a származtatott pénzeszközök szakmai sajátosságaiba, vagy hogy mi vezetett az utóbbi időben ahhoz, hogy mennyiségük jócskán megugrott. Arra hívjuk föl a figyelmet, hogy lényegét tekintve nincs semmi jó vagy rossz a kölcsönkérésben, kölcsönadásban, kereskedelemben, de még a bővülésben sem, aminek kifejeződései az ilyen származtatott pénzeszközök. Semmivel sem jobb vagy rosszabb, mint egy baráttól kölcsönkérni egy TV-t vagy egy fűrőt. Vagy kölcsönkérni 1000 forintot a szomszédától, és amikor ő almát vásárol a zöldségesnél, azt kéri tőled, hogy a pénzt a zöldségesnek add vissza. Az ígéreted, amit a barátodnak tettél, és amit ő vásárláskor értékes fizetőeszközként használ, lényegét tekintve olyan, mint amit az ilyen származtatott fizetőeszközök adásvétele képvisel.

Akkor mi a probléma az adóssággal?

Látszólag az adóssággal kapcsolatos probléma abból fakad, hogy az ígérvénykibocsátó vagy a kölcsönkérő nem képes eleget tenni a vállalt kötelezettségeinek. A mindennapi életből elég sok esetet tudunk felhozni bizonyítékul az ilyen megszegett ígéretekre, és az ezek által okozott konfliktusokra.

Mégis inkább a hozzáállásbeli és rendszerspecifikus körülményre szeretnék rámutatni, ami szerintem a gyarló ígéretést és az ellenségeskedésbe torkolló konfliktust eredményezi a hitelező és az adós között – már kezdetben. Ugyanis pontosan ennek a fejezetnek a hazugsága tárul fel! – hogy az adósságot általánosságban „rossznak” tekintjük, egy elkerülendő állapotnak. Ez az általános hozzáállás vezet oda, hogy mindannyian egyidejűleg igyekszünk a mérleg hitelezői oldalán kikötni, ami persze fizikai képtelenség. Az eredmény – akárhogy is – olyan pénzügyi mechanizmusok, rendszerek és struktúrák létrehozása, amelyek ahhoz vezetnek, hogy egy maroknyi „ügyes” kisebbség sikeresen elkerüli az adósságot... a nagy többség kárára, akik növekvő mértékben eladósodnak... és akik még mindig abban reménykednek, hogy egyszer majd kikecmeregnek az adósságból. Ez egy tipikus példa az önmagát

erősítő visszacsatolt rendszerre vagy ördögi körre: abban a hitben, hogy az „adósság rossz”, tudattalanul valóra válik az önmagát beteljesítő jóslat. Végülis ez a helyzet nem előnyös sem az adósoknak, sem az „ügyes kisebbségnek”, mert az utóbbiak vannak a megbízhatatlan anyagi ígéreték és az értéktelen anyagi kötelezettségvállalások másik végén.

A gyógymód

Alapjában véve a gyógymód egyszerű... Bár lehet, hogy az elménkkel nem is olyan könnyű elfogadtatni azt: egyszerűen fogadjuk el az adósságot, mint a hitelügylet szükséges velejáróját, fejtjük le róla a rátapadt ítélezést! Ez az elfogadás becsületesebb ígéretekhez vezet, és megteremti a kreativitás lehetőségét az adós-hitelező kapcsolatban.

A körülmények ez irányba mozdításának és a gyakorlati problémák megoldásának kulcsa abban rejlik, hogy adunk-e növekvő figyelmet az adós-hitelező kapcsolatnak, és gondoskodunk-e kapcsolatuk minőségéről. Különösen azokra gondolok, amelyekben egyének vesznek részt, akár barátok közötti, akár az egyébként névtelen pénzügyi intézmények képviselői közötti kapcsolatokról van szó. Ez a kapcsolat nagy kreativitás, vagy nagy konfliktus lehetőségét rejti, mint minden más kapcsolat is. Minél több törődést, időt és odafigyelést szánunk a kapcsolat minőségének növelésére, valószínűleg annál gyümölcsözőbb lesz. Akkor is, ha jól, akkor is, ha rosszul alakulnak egyébként a dolgok.

4. Hazugság

A boldogsághoz szükséges egy bizonyos minimális pénzösszeg

A pénz nem szükségszerűen vezet a boldogsághoz. Ezt általánosan elfogadottnak tekintjük. Bár egy bizonyos minimális összeg azért elengedhetetlen a boldogsághoz és a kényelemhez. Azonban ha te olyan vagy, mint a legtöbb ember, akkor valószínűleg te is így gondolod.

Ez az elterjedt gondolkozásmód, mégis veszélyes... Óvatosnak kellene lenni vele, mint a cigarettákon lévő, egészséggel kapcsolatos félelemkeltő figyelmeztetésekkel!

4. Hazugság

A boldogsághoz szükséges egy bizonyos minimális pénzösszeg

A „bizonyos minimális pénzösszeg” a későbbi nagy változások jelentéktelennek látszó kezdete – egy összeg, ami kérlelhetetlenül kúszik felfelé, de teljesen sohasem váltja be a boldogság ígérését. Nem képes! A Peter Alapelv mintájára – ami azt állítja, hogy az emberek addig emelkednek a szervezeti hierarchiában, amíg el nem érik a szintet, ahol a hozzá-nem-értésük miatt már nem tudják ellátni a feladataikat – fogalmazta meg Barrs a róla elnevezett törvényt. Ez azt állítja, hogy ha célként egy bizonyos minimum összegű pénzt tűzünk ki, hogy kielégítsen egy minőségi célkitűzést (mint a boldogság vagy a kényelem), akkor a pénzmennyiség elérésekor a célösszeg megduplázódik. Nagyon jó oka van ennek. A minimum összeget ugyanis a jövőbeni hiánytól való félelmünk alapján határoztuk meg. Mivel a belsónkből fakadó félelmet a külső cél elérése soha nem enyhíti, így az új helyzetre alkalmazva a régi stratégiát, kitűzünk egy új célt abban a reményben, hogy ezúttal majd beválik.

Ugyanerre a stratégiára épül az IMF (International Monetary Fund = Nemzetközi Valutaalap) vagy a Világbank által irányított sok, talán jó szándékú, de szerencsétlen kimenetelű program. Az elképzelés a „szegénység enyhítése” – lenne a Harmadik Világ országaiban, a minimális jövedelmek növelése révén. A gyakori eredmény: megnövekedett jövedelem, viszont a helyi kultúra csökkent lendülete, rugalmassága, önbizalma, önrendelkezése és önállósága, jóval nagyobb függés a kívülállóktól, és a helyi irányítás hatályán kívül eső külső tényezőktől, ami végső soron elkertülhetetlenül elszegényedéshez vezet.

E kór ellenszere: megelni és leépíteni a hazugságot, amire ezt a stratégiát építjük.

Alátámasztásul álljon itt egy, az Indiai Nemzeti Bank egyik ügyvezető Igazgatója, Y.S.P.

Thorat úr beszédében elhangzott történet: India – mint sok más hasonló úgynevezett „fejlődő ország” – számottevő szerkezeti változáson ment keresztül: a mezőgazdasági, falusi családok fiatal és erős tagjai beköltöztek a városokba a magasabb jövedelem reményében, hogy így jobban tudjanak gondoskodni övéikről. Az Indiai Nemzeti Bankban eltöltött egy életem át tartó karrierje után Thorat úr elhatározta, hogy alkotószabadságot vesz ki, hogy közelebb kerüljön a szegénység mibenlétének megértéséhez és, annak kidolgozásához, hogy hogyan kellene átalakítani a pénzügyi szektort Indiában, hogy jobban segítse a falusi szegényeket.

Úgy döntött, hogy egy kérdőívvvel motorozgat Indiában, és meglátogat néhány különösen hátrányos helyzetű szegény területet, hogy elbeszélgessen a legszegényebb emberekkel. (Névtelenségre tett kísérlete nem volt teljesen sikeres, mivel védelméül kocsikat adtak mellé, kettő előtte ment és kettő utána.) Egy napon megállt egy domb lábához érve. Elhatározta, felsétál oda, ami lentről egy helycsúcsra települt falunak tűnt. Felérve egy düledező és elhagyatott porfészek fogadta, csupán 18 fő maradék lakossal. Ahogy bóklászott, roskatag hajlékából kiszólva egy nő behívta, és helyet kínált maga mellett a földön. A házban nem volt semmi, a nőnek nem volt semmije. Nyilvánvaló volt, hogy a kérdőívet elő sem érdemes venni, nem idevaló. Beszélgettek egy ideje, amikor a következő történt: „Enne valamit?” – kérdezte a nő. Kiment egy pillanatra, és visszatérve, a dúskálók könnyedségével felajánlotta, hogy megoszt vele egy kis darab sózott halas nachna bhakri-t (durva szemcsésű gabona lepényt). Tudva, hogy ezt illetlenség visszautasítani, nagy tisztelettel elfogadta a nő meghívását.

Távotzakor a bankigazgató mélyen meghatódva megkérdezte, hogy vajon van-e valami, amit tehetne érte: „Mit tehetnél, kedves barátom – jött a válasz – magányom iszonyú...”

Thorat úr úgy jellemezte ezt, mint banki pályafutása legmeghatóbb és legfontosabb tapasztalatát. Beszédét – az indiai szakértők és tisztségviselők különböző struktúrális változtatásokra irányuló kezdeményezéseinek világos, időrendi felsorolásával folytatta, amelyek a pénzügyi szektort is magukban foglalták, hogy enyhítsék a vidéki szegénységet. Hosszasan ecsetelte ezek kudarcait. Mondandóját az alábbi szavakkal foglalta össze: „A struktúrális változtatások kudarcot vallanak mindaddig, amíg az alapvető okokat nem kezeljük”

Arra a kérdésre, hogy: „Ha a boldogságot mérhetnék, akkor a skálán hová helyezné a falujában élő nő boldogságát a városba költözőkéhez képest?” Thorat úr habozás nélkül rávágtá: „Magánya iszonyú lehet, de az a nő ezerszer boldogabb a városokban élőknél!”

Utóirat Olaszországból: Egy olasz pszichológus tollából nemrégén megjelent tanulmány (Gazzetta della Mezzagiorno, 2001 november 26.) szerint az olasz gyermekek oktatása legrosszabb Európában, de ők a legboldogabbak. A tanulmány felveti a kérdést: mi a titka ennek a gazdagságnak? S a válasz: nonni coccolati (A nagyszülők ölelése)!